

ZA KAČKU

Jak levně procestovat svět

KATEŘIŇA OSTRÁ

Za Kačku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Kateřina Ostrá

Za Kačku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZA KAČKU

Jak levně procestovat svět

KATEŘINA OSTRÁ

ÚVODEM

Je třetí listopadový víkend a já stojím na recepci hostelu na Sardinii. Jsem unavená, zmrzlá, mokrá na kost. Minulý víkend to byla Sofie, ten před ní, první listopadový, Lotyšsko. Tentokrát už jsem pochybovala, zda ještě vůbec někam jet chci. Tak moc jsem byla unavená.

Nejsem tu ale sama, jsme tu čtyři. Tedy já a moje tři důvody, proč jsem to nakonec nevzdala. Víme o sobě pár let, spojil nás virtuální svět. Tváří v tvář se známe od dnešního rána, kdy jsme spolu v Bratislavě za neskutečného svítání nasedly do stejného letadla směr Alghero, čímž tato cesta začala. Sardinie ZA KAČKU.

Zázrak číslo jedna jsem viděla hned ráno. Před nástupem na palubu byl celý horizont za letadlem osvětlený rudou září. A během vzletu, kdy jsme touto neuvěřitelnou hrou barev, od žluté po temně oranžovou, proplouvaly jednotlivými oblačnými vrstvami až na letovou hladinu. Po přistání jsme si zvládly půjčit auto a projet zhruba 300 kilometrů ostrova s řadou dechberoucích zastávek. Tou poslední byl maják ve výběžku ostrova, ke kterému nás čekal opravdu náročný trek. Ani ne terénem, ale počasím. Začalo se nám stmívat a zároveň se strhla neskutečná bouřka. Liják, jako když někdo otočí lavor vody přímo na vás, hromy a blesky za současného dunění vln tříšticích se v nárazech o skály všude kolem nás. Aby toho nebylo málo, po přesunu do večerního Cagliari jsme zjistily, že jsou všechny ubytovací kapa-

city plné. Únava, zoufalství. Pak ale najdeme Hostel Sardinie, kde je na recepci Čech, krajan. Slitoval se nad námi a vyštrachal nám jeden pokoj. Co na tom, že je smíšený a dělíme se o něj se dvěma cizími muži. Jsme zmrzlé, mokré a unavené, takže bere-me za vděk opravdu vším. Nejen za vděk. Vnímáme to opravdu jako malý zázrak (číslo dva). Sklenička vína a suché prádlo, nic není v tuhle chvíli víc. Cítím, jak promrzlost ustupuje, jak úna-vu střídá úleva... a v tu chvíli přichází na řadu zázrak číslo tři.

Přes okraj skleničky můj zrak zavadí o harampádí v policiče nad recepcí. Pokus o retro milou výzdobu díky věcem na vyho-zení ocením vždy – mám ráda, když mají věci svoje příběhy. Tady je ale něco, co jsem neviděla roky. Prachem pokrytý svítící globus. Jsem jako paralyzovaná, nejde se hnout. Hledím na něj. Cítím, že mi po tvářích stékají slzy velké jako hrachy, a přesně v tuhle chvíli jsem si naprosto jistá, že tato třetí cesta v jednom měsíci, tak trochu na dřevě, byla správným rozhodnutím.

Vzpomínám si na obývací pokoj v Praze v Letňanech třicet let zpátky. Na naprosto stejný svítící globus na stolku mezi mnou a tátou a na hru, kterou jsem v dětství milovala ze všeho nejvíc – „Kam si dneska zaletíme?“

Stačilo nám tenkrát zatočit svítícím globusem a ve chvíli, kdy se zeměkoule otáčela okolo své osy, píchnout prstem kam-koli. V té době nebyl internet, za to byl školní zeměpisný atlas – tak velký, že mi čouhal z aktovky – a hromada fantazie. Stačilo najít v atlase fakta a pak zavřít oči a představovat si všechna ta místa... Neexistovaly pro nás tenkrát naprosto žádné mantinely, žádné hranice. Nestály nám v cestě drahé letenky, nedostupná víza, dokonce ani neznalost jazyka nevadila. Neva-

dilo málo peněz, respektive ani koruna navíc. No a rozhodně jsme neměli málo času, protože to byla ta doba, kdy nudit se bylo naprosto běžnou součástí všedních dní každého dítěte. Rodiče nám tehdy nezaplňovali každou škvíрку našeho rozvrhu kopou zájmových kroužků, které nás vlastně až tak nezajímaly. Naopak, nechali nás nudit se a rozvíjet tak to nejcennější, co my lidé máme. Naši fantazii. Mezi námi a tím zapíchnutým prstem v globusu tak nestálo vůbec nic a my jsme takhle s tátou proletěli ZA KAČKU celý svět. Nezapisovala jsem si tenkrát ještě cestopisy, ale dodnes si všechna ta místa pamatuji. A i když je jich dost, které už jsem viděla i bez zavřených očíh a hromady představitosti, stále jich zbývá hodně, které mi vidět chybí. Jedno z nich je teď a tady – úžasná Sardinie. A tím dalším bude Island, hned příští týden! Čtvrtá cesta čtvrtý týden v řadě. Island a polární záře – tolikrát jsme o ní mluvili, představovali si ji... Přesto to nepřekoná tu, kterou si paradoxně se zavřenýma očima vybavuji dneska. Je to právě záře svítícího globusu, zvuk otáčení země kolem rozhrkané osy a hlas, který už jen těžko doluji v paměti. Jsem hrozně ráda, že jsem do Sardinie jela a tu záři zase jednou viděla. Otevřenýma očima.

Je mi 39 let a žiju šťastný život. Ne díky blahobytu. Žiju šťastný život, protože si plním svoje sny a protože všechno, co dělám, dělám ráda. Mám ráda svoji rodinu, svoje přátele i svoji práci. Mám ráda cesty a cestování. Tento pocit štěstí jsem nevnímala odjakživa. Uvědomila jsem si to právě až na cestách. Tam mi totiž pokaždé dochází, jak šťastná jsem, když mohu dané místo vidět, prožít. Že si přes všechny mantinely a všechna proti svoje cestovní sny plním. Že se každý den obohacuji a posouvám

vpřed. Že i když zažívám sebehorší den, mám v kapse vždycky další letenku a vím, že bude dobře. Že skutečnou cenností pro mě nejsou peníze, ale čas strávený na cestách. Že být rozlitaná nemusí být vždy hanlivé spojení, naopak. Že i když štěstí si za peníze nekoupím, letenku ano.

Cestovat jsem začala, myšleno v tomto intenzivnějším režimu, zhruba před pěti lety. Startérem byl paradoxně úraz kolene. Tehdy – nehybná, odkázaná na pomoc okolí i v těch nejzákladnějších věcech sebeobsluhy – jsem si čas krátila prohlížením starých fotek. Fotek z cest. Myslela jsem na jedinou věc. Na všechna krásná místa, která jsem ještě neviděla. Představovala jsem si je jako kdysi, jako malá. Nyní mi k tomu místo zeměpisného atlasu pomáhal strýček Google a teta Wiki, ale i fantazie. A tehdy jsem si slíbila, že pokud se ještě někdy na vlastní nohy postavím a budu chodit bez omezení a bolesti, začnu cestovat a přestanu si odpovídat na svoje cestovatelské sny slovíčkem „někdy“. V té posteli mi totiž došlo, že „někdy“ je vlastně sestra „nikdy“. Tváří v tvář mé nehybnosti a všech najednou skutečných limitů mi došlo, že jsme se s dospělostí naučili naše sny a plány odkládat na později. Nežádka se nám pak stane, že to „později“ tak nějak prošvihneme a svoje sny vlastně nikdy neprožijeme. Zním pár takových. No a já si tehdy řekla, že pokud se na ty nohy ještě postavím, opřu se do opravdického života naplno. Bez odkladů. Splním si všechno, o čem jsem snila, co mě napadne. Nebo pro to alespoň udělám maximum. Také jsem věděla, že pokud mi přijde plnění mé úrazové pojistky, respektive vyplacení trvalých následků, použiji tento budget jako startovací sumu pro svoji první velkou cestu. Co jsem si

slíbila, to jsem i splnila – den po připsání peněz z pojistky na můj účet jsem měla kouponou letenku na Kubu. A od té doby si sny plním. Cestuji, jak to jen jde! Kamkoli. Zároveň se snažím, aby byly moje cesty maximálně našlapané zážitky a vjemy, abych z každé z nich vytěžila maximum, ale současně, abych cestovní náklady srazila na minimum. Volím proto variantu (v poslední době velice populárního) levného cestování.

Každou cestou se učím. Stále nejsem tam, kde bych mohla být. Každopádně, ať už člověk cestuje s jakýmkoli rozpočtem, pořád platí jedno: investice do vzdělání a do cestování jsou ty jediné, které časem neztrácí na hodnotě. Naopak. Jsou s každým dnem cennější. A jak si tak ve svých žabkách ťapkám pouští, džunglí, silnicí, horami a doly, pokaždé, když slyším ve svém koleni lehké artrotické vrzoty, našlapuji sice obezřetněji, ale s ještě větší radostí. Radostí z každého dalšího kroku přede mnou. S díky za každé nové ráno, za každý opravdu odžitý den, za každou letenku kamkoli, protože všude lze objevit něco krásného.

Ale hlavně s díky za to, že mě má vrzavá kolena vždy doveďou zase zpátky domů.

Více tipů, informací o mně a o mých aktuálních cestách najdete na internetových stránkách www.cestujizakacku.cz.

JAK CESTUJI JÁ

Svoje cesty v průběhu každého roku dělím do dvou skupin:

1/ Dlouhou, cca třítýdenní cestu (bohužel jen jednu ročně, víc mi nedovolí zaměstnání)

Zde se jedná o cestu za oceán, na jiný kontinent, prostě za exotikou. Jelikož mám na tuto dovolenou poměrně rozsáhlý přiděl dnů, mohu si dovolit časovou „ztrátu“ během cesty do/z destinace, a to v rádech i desítek hodin. Proto volím destinace, které jsou vzdálené a na skok je fakt zvládnout nelze. Nemám žádné velké nároky. Můj požadavek je, aby na daném místě bylo v zimě teplo, aby šlo o zemi, která je pestrá a má co nabídnout, a hlavně – aby tam bylo levně. Těto cestě, respektive jejímu chystání věnuji opravdu hodně času. Někdy i víc než půl roku. Chystám si itinerář, sbírám cenné informace. Jenom díky tomu se mi ve výsledku podaří, abych během ní neutratila zbytečně moc, a někdy dokonce ještě ušetřila. Měsíc v Asii mě pak třeba vyjde levněji než měsíc doma.

Navštívené destinace v tomto levelu: Kuba, Srí Lanka, Maledivy, Thajsko a Bali, Filipíny, Nikaragua a Kostarika

Plánované destinace: Mexiko a Kolumbie

Vysněné destinace: Grónsko, Aljaška, Transsibiřská magistrála, Bora Bora

2/ Krátké tripy nejen po Evropě, v rozsahu 3 až 4 nocí (výjimečně týden)

Zde šetřím dovolenou! Vyberu si do svého itineráře jenom to nejzajímavější a hlavně – chystám vše s maximální časovou i finanční efektivitou. Levné letenky, na ně navázané levné ubytování, našlapaný itinerář propojený levnou místní dopravou a snížení komfortní zóny během cesty na minimum.

Také zde se rok od roku posouvám. Dříve jsem létala na 3–5 nocí a trip mě vyšel do 10 000 Kč. Nyní nechápu, že jsem za jednu cestu utratila tolik. Moje současné cesty, třeba všechny z roku 2019, nepřesáhly každá sakumprásk 5 000 Kč. Pár z nich dokonce nepřekročilo tři tisíce (ano, včetně letenek, ubytování a ostatního).

Navštívené destinace: Izrael, Santorini, Maroko, Ukrajina, Srbsko, Makedonie, Španělsko, Ibiza, Norsko, Španělsko, Slovinsko, Rakousko, Anglie, Malta, Turecko, Rumunsko, Sardinie, Srbsko, Lotyšsko, Slovinsko, Chorvatsko, Monako, Nizozemí, Itálie, Madeira, Island...

Nejbližše plánované destinace: Kosovo, Černá Hora, Oděsa

Vysněné destinace: návraty všude tam, kde mi bylo krásně, a pak náhodné objevení destinací, o kterých jsem sice nikdy nesnila, ale po příjezdu mě naprosto ohromily (Ukrajina, Izrael, Rumunsko).

No a jak vypadá jeden můj běžný „cestovatelský“ rok konkrétně? Tedy rok člověka, pro kterého je cestování vášně, splněný sen a současně smysl života?

MŮJ ROK:

Leden:

Izrael, 4 dny, letenka z Bratislavy za 600 Kč, ubytování na 3 noci – 1 000 Kč

Únor/Březen:

Filipíny, 3 týdny v ráji a na skok Šanghaj, letenka 13 000 Kč, ubytování na 19 nocí – 4 200 Kč

Duben:

Santorini, na týden, přes státní svátek, letenka z Vídně za 1 300 Kč, ubytování na 7 nocí – 2 500 Kč

Květen:

Kyjev a Černobyl, 4 dny, letenka z Bratislavy za 1300 Kč, ubytování na 3 noci – 1 000 Kč

Červen:

Madrid, 3 dny, letenka z Bratislavy za 753 Kč, ubytování na 2 noci – 1 500 Kč

Červenec:

Maroko, 4 dny v Africe, letenka z Prahy za 1 600 Kč, ubytování na 3 noci – 1 250 Kč

Srpen:

Itálie, road trip: Bergamo, Janov, Bologna, Florencie a Benátky, to vše za 3 dny a ZA KAČKU, letenka za 870 Kč, ubytování na 3 noci – 1 300 Kč

Září:

Skopje, 4 dny, letenka z Bratislavy za 900 Kč, ubytování na 3 noci – 850 Kč

Srbsko, 3 dny, letenka z Bratislavy za 850 Kč, ubytování na 3 noci – 780 Kč

Lvov, letenka z Bratislavy za 600 Kč, ubytování na 3 noci – 730 Kč

Listopad:

Lotyšsko, letenka z Prahy – 1 000 Kč

Sofie, letenka z Bratislavy – 540 Kč

Sardinie, letenka z Bratislavy – 540 Kč

Island, letenka z Vídně – 1 100 Kč

Prosinec:

Madeira, týden v ráji se třemi státními svátky a jedním víkendem, letenka za 1 980 Kč, půjčení auta na týden 1 400 Kč na osobu, ubytování za 330 Kč osoba/noc

Ačkoli čísla v katalogích cestovek nebo lidé, kteří cestují, ale nepřemýšlejí nad výdaji, tvrdí často něco jiného, cestování není drahé. Opravdu si ho můžeš dovolit, pokud chceš. Co tě dělí od tvé vysněné cesty, není tučné konto, ale zásadní změna myšlení. A taky ochota vystoupit trochu ze zajeté komfortní zóny. Za velký mezník se dá označit taky nákup první letenky. Tak co? Můžu pokračovat dál?

Jak začít levně a hodně cestovat?

Obvykle radím, že nejlepším startem je skočit do toho po hlavě. Pro ty, co se opravdu bojí, doporučuji jet na první cestu na vlastní pěst s někým, kdo už takto vyrazil. Nechat se jím lehce vést a hodně inspirovat. Velkou pomocí před každou cestou (a na cestách samotných) je využívat všech dostupných aplikací, které cestování usnadňují. Informace šetří čas a peníze.

Moji nejpoužívanější pomocníci na cestách:

Letenky: Skyscanner.com, Cestujlevne.com, Ryanair.com, Wizzair.com, Easyjet.com, Pelikan.cz

Ubytování: Booking.com

Doprava v dané destinaci: Google Maps

Itinerář: Google.com, YouTube.com

Doprava z letiště: Flixbus.cz, Regiojet.cz, Idos.cz, Uber

Komunikace: Google Translator, WhatsApp

Bezpečnostní situace: MZV.cz

Aplikace v dané destinaci: sdílené Google dokumenty, Wallet

Nejdůležitější rozhodnutí – sám, nebo s cestovkou?

Šťěstí přeje připraveným a u cestování na vlastní pěst to platí dvojnásob. Máme neuvěřitelné štěstí, protože cestování nikdy nebylo snazší, dostupnější a jednodušší. A dokonce ani levnější! Žijeme totiž v době informačních technologií, kdy lze i v nejzapadlejší vesnici získat informace z celého světa. Také existuje svět „levných letenek“, „levného ubytování“, „akcí u lokálních dopravců“ ... Jen hlupák by toho nevyužil.

I tak ale bude cesta do jakékoli země, v EU i za oceánem, pár tisíc stát, o tom žádná. Plánování předem pomůže, aby vynaložené peníze nepřišly nazmar a aby jich bylo jen nezbytné minimum. Nad úvahami, že sbalím bágl, koupím letenku a budu se jen tak poflakovat po plážích v Karibiku, už si dnes nikdo na zadek nesedne. Nejen od pracovního stolu, ale třeba přímo z postele a v pyžamu můžeš sbírat dostupné a pro tvou cestu cenné informace. Osobně tuto část cesty, kterou označuji jako „Prosej internet a zjisti, co vlastně jde“, považuji za zásadní. Vede

k ulehčení si cesty jako takové, ale také k plánování a obyčejnému těšení se.

Před každou cestou je důležité rozhodnout se, zda jet s cestovkou, nebo sám. I když sama jezdím převážně po vlastní ose, vůbec se cestovkám nebráním. Někomu to může vyhovovat, někdo to opravdu sám risknout nechce, někteří lidé řeší i jiné mantinely než jazyk, dovolenou a peníze (třeba zdravotní stav). A pro hodně lidí se může stát dovolená s cestovkou startérem vlastního cestování. I já jsem kdysi s CK do světa jezdila. Profláknutý Egypt, Tunisko, Řecko, Bulharsko – to vše mám s CK za sebou. A nebylo to vůbec špatné. Jen se všichni nějak vyvíjíme a mně polehávání v resortu přestalo stačit. Každý výlet stál coby další služba CK hromadu peněz, a tak musel člověk dost vybírat. Údolí králů, nebo Káhira a pyramidy? No a pak si to jednou zkusíš sám a vidíš, že za pár korun můžeš vidět bez selekce všechno. Chci tím vším říct, že vrhnout se rovnou na dobrodružné vlastní cestování není nutností. Stačí se odrazit s cestovkou – využít třeba květnové last minut zájezdy, kdy tě vyjde týden v Řecku nebo v Bulharsku do pěti tisíc korun, přičemž součástí ceny jsou jak letenka, tak transfery z/na letiště a ubytování. A k tomu delegát, co tě prostě jistí a případný průser ti pomůže vyřešit.

Cestovkám se koneckonců nebráním ani coby (nyní) už zapřísáhlý cestovatel na vlastní pěst. Třeba v Asii lze někde čerpat služeb místních cestovních kanceláří částečně. Například balíček výletu s názvem Island Hopping na Filipínách za 500 Kč zahrnuje nalodění. Loď s tebou obepluje pět úžasných ostrůvků – všude se zastávkou, s výkladem, s půjčením šnorchlovacího

vybavení i záchranných vest pro slabší plavce a s luxusním občedem v duchu „hrnečku vař“ přímo na pláži. Tohle po vlastní ose prostě lépe a levněji nedáš, ani kdyby ses rozkrájel.

Jet s cestovkou se hodí pro ty, kteří:

- nemají žádné zkušenosti s výletem mimo EU nebo na jiný kontinent a chtějí zrovna tam
- mohou svoje volno uzpůsobit termínu zájezdu
- absolutně neznají cizí řeč a komunikovat „nohama rukama“ a s pomocí překladáče se bojí
- nemají „parťáka“ a netroufnou si (nebo prostě nechtějí) jet samotní

Cestovní kancelář ti totiž pomůže:

- se sháněním letenky
- s celou procedurou na letišti při odletu i po příletu
- s vyřizováním vstupních náležitostí pro mezipřistání (víza)
- se zajišťováním noclehů a přepravy při poznávacích zájezdech
- s chystáním kompletního itineráře
- a hlavně – stále máš za zády někoho, kdo ti v případě potíží musí pomoci

Cestování „na vlastní pěst“ postrádá všechny vyjmenované výhody, ale na druhou stranu ti umožní:

- zvolit si takový termín, který se ti opravdu hodí
- postavit si vlastní itinerář podle svých snů, přání a zájmů
- můžeš svůj program kdykoli operativně změnit

- můžeš si třeba půjčit auto/skútr a destinaci projezdit křížem krážem
- nebudeš se trápit s jinými „účastníky zájezdu“
- po cestě tam i zpátky můžeš navštívit ještě i jiné země
- výlet tě zpravidla vyjde podstatně levněji

Takže, jsi rozhodnut(a) vyrazit na vlastní pěst? V tom případě jdeme na to, krok za krokem!

KROK 1: Výběr destinace

Každého láká něco jiného. Já letím jednou za rok na „dlouhou“ cestu, kterou si vyberu obvykle už se vstupem na palubu letadla té, která jí předchází. Ostatní, „krátké“ cesty jsou u mě výsledkem vyhovujícího termínu (nejlépe přes víkend, ideálně spojeným s nějakým státním svátkem) a nízké ceny letenky. Pokud si obojí sedne, letím v podstatě kamkoli. Každý cestovatel to ale takto nemá.

Měl bys vědět nejen to, kam chceš letět, ale i co chceš v dané zemi vidět, zažít, ochutnat. Pryč je doba, kdy si doma v křesle řekneš: „A co takhle Kostarika? Něco tam určitě bude, letím!“ Podle mě, pouze když vím, co chci, mohu si postavit svůj cestovní plán.

KROK 2: Hrubý cestovní plán

Máš vybranou destinaci a zhruba víš, co chceš zažít. Teď si začni chystat cestu – od hrubého cestovního plánu po nejmenší detaily.

Osobně doporučuji stáhnout si do mobilu/počítače Google sdílené dokumenty. Tam si můžeš cokoli dopisovat, samo se ti to uloží při každém dalším vloženém znaku, otevřeš to kdekoli

na světě a je to dostupné i v režimu offline. Můžeš sem v rámci sdílení i pozvat kamaráda, se kterým na svou cestu jedeš. Ten minimálně uvidí vaše „společné“ plány, v lepším případě bude také hledat informace, vkládat je a upravovat váš cestovní plán spolu s tebou. Víc hlav... znáš to. Kromě toho, že sem cokoli zajímavého kopírováním snadno přesuneš, můžeš sem vkládat i odkazy (třeba na zajímavý cestopis, o který jsi někde zavadil, mapy, zaplacené ubytování apod.). Prostě zde máš všechno pohromadě a postupně to ladíš k dokonalosti.

Za sebe mohu zmínit ještě jednu výhodu. Tento „cestovní plán“ pak přímo na místě aktualizuješ – třeba upravíš cenu autobusu ze San José do Cahuity ze 3 na 5 dolarů. Zachytíš si sem během dlouhého úmorného přesunu nějaký hezký vjem, případně jobovku, kterou jsi vyřešil, a až se vrátíš domů, z „cestovního plánu“ se rázem stane „cestopis“. Ten hravě překlopíš na nějaký web (třeba mezi cestopisy na Cestujlevne.com) a pomůžeš tak těm, kteří stojí na startovní čáře jako třeba před půlrokem ty.

Tím zároveň odpovídám na hodně častý dotaz, a sice proč své cestopisy vlastně píšu. Každá cesta mě stojí neskutečné kvantum energie a času chystáním cestovního plánu. Na cestě pak zjistím řadu vychytávek nebo aktualizací a jsem ráda za to, když to poslouží nejen mně, ale i ostatním. Ne nadarmo se říká: Musíme si pomáhat.

Máš stažené sdílené Google dokumenty nebo jinou formu online poznámkového bloku? V tom případě jdeme na to!

Já si prvně vyhraju s nadpisem, tedy místem KAM jedu. Jakmile je hotov, vrhnu se na odpovědi na základní body každého cestovního plánu:

- Datum, kdy chci cestu realizovat. Alespoň přibližné.
- S kým do toho vlítanu.
- Délka pobytu – ta ovlivní všechno.
- Rozpočet na cestu. Tedy kolik si stanovuji jako strop. Kolik peněz si mohu vzít s sebou a kolik si mohu dovolit utratit celkově. To není totéž. Kromě hotovosti mám vždy ještě pojistku na platební kartě.
- Kdo mě bude v případě jakéhokoli průseru finančně i jinak – například jazykově vybavený kamarád na telefonu – „jistit“ z domova?
- Zjistit si vízové povinnosti (nejen ve vysněné destinaci, ale i v místech mezipřistání) a včas si víza vyřídit.
- Sestavit si seznam toho, co chci vidět (itinerář), přenést jej na mapu pěkně bod za bodem a systematicky propojit tak, abych se posouvala maximálně efektivně bez zbytečného vracení se. Vyhledat možnosti lokální dopravy v zemi (včetně času a ceny) a udělat předběžný plán přesunu na vytyčená místa.
- Zarezervovat si na své cestovní ose podle svého itineráře ubytování. Osobně doporučuji přes Booking.com. Fungují skvěle, po asi 300 rezervacích přes tento portál nemám v evidenci jediný problém. Pokud nastal někde ve světě, Booking.com po návratu a mé písemné reklamaci vždy vše vyřešil k mé spokojenosti. Ubytování doporučuji zajistit minimálně na první noc, ať víte, kde třeba po 24 hodinách mezi nebem a zemí složíte hlavu. Některé země navíc na pasové kontrole název prvního ubytování vyžadují. No a pak už to závisí na tobě, na itineráři (zda je jasně daný

a fixní, nebo jej chceš operativně měnit), na jazykové vybavenosti (s rezervací přes Booking.com se nemusíš nikde s nikým vybavovat – najdeš potvrzenou rezervaci, na recepci řekneš „Hi. I'm sorry, but my English isn't the best...“, recepční se na tebe shovívavě usměje a pak už jen „nohy ruce“, úsměv na tváři a klíčová slova). Víc opravdu obvykle nepotřebuji. Tím to zhasne, dostaneš klíče, zjistíš heslo wifi a hodinu check-outu (odubytování) a dál tě nic nemusí zajímat. Pokud si ubytování nezamluvíš dopředu, máš větší svobodu na místě a nejsi nervózní, že ti třeba někde při časové komplikaci propadnou peníze. I to se dá ale řešit tak, že si vybíráš z těch ubytování, kde není platba dopředu nutností a rezervace jde i několik hodin před ubytováním bezplatně zrušit. Ale takových kapacit je bohužel čím dál méně.

- Máš itinerář sestavený na základě toho, co chceš vidět. Teď si zjistí ceny jednotlivých aktivit. Národní parky, zoo, památky – všechno něco stojí a mnohdy jsou to sumy opravdu nemalé. Nicméně každý placený vstup má svoje webovky, kde najdeš jak otevírací dobu, tak cenu. Zjistí a vypíš si to.
- Vybrat a koupit letenku. To je nejdůležitější bod, reálný začátek cesty. Teď už není cesty zpět.
- Zjistit povolené rozměry zavazadel.
- Máš letenku, máš víza, máš plán, máš zjištěné ceny vstupů a ubytování (i když ho nerezervuješ, víš, za kolik je reálně se v daném místě ubytovat), máš zjištěnou cenu místní dopravy (popřípadě půjčení auta), takže je čas udělat si

předběžnou kalkulaci nejnemnějších výdajů. Pak už ti přiskočí jen jídlo, suvenýry, kosmetika, ale to už nebude nijak dramatická částka. Navíc – její výši výrazně ovlivníš jen ty sám.

KROK 3: Možnosti dopravy v destinaci

O těch nejzajímavějších místech se člověk dozví hlavně z cestovatelských webů a blogů. K tomu je dobré otevřít současně mapu země a podívat se, v jakém vztahu jsou tvoje plánovaná místa k sobě navzájem. Podle toho, a taky na základě informací od těch, co v zemi již byli, reálně zvaž, jak se tam budeš pohybovat. Toto rozhodnutí zásadně ovlivní tvůj rozpočet. Nejen finanční, ale i časový. Možnosti jsou prakticky vždy dvě – auto, nebo veřejná doprava. Oboje má své plusy i minusy. A oboje se dá samozřejmě kombinovat.

Chceš jezdit autem

Bude to rozhodně (v drtivé většině destinací) dražší. Nicméně cenu ovlivní počet pasažérů – pro dva je auto drahé, pro čtyři už může vyjít na stejné peníze co lokální MHD. Auto znamená starosti, nervozitu stran technického stavu, možnosti krádeže... Auto znamená náklady nejen za půjčení, ale mnohdy i za absurdně drahé pojištění, peníze za benzín, mýto, parkovné atd. Ale! Jsi svobodný. Můžeš se dostat kamkoli a kdykoli, neexistují žádné mantinely. Můžeš využívat noc, tedy „ztracený“ čas, k přesunům. Uvidíš rozhodně více než v MHD, zastavíš si kdekoli. Auto je taky tvým druhým domovem! Nevláčíš na zádech batoh, schováš se v něm před lijákem. Na Islandu v něm třeba i přespíš.

Pokud jsi rozhodnut půjčit si auto:

1/ Výběr a rezervace auta

Půjčení auta v dnešní době probíhá úplně stejně jako nákup letenek. Tedy přes internet. Otevřeš si webovou stránku – vyhledávač – a zde zadáváš kritéria pro svoji rezervaci. Já se většinou obracím na Rentalcars.com. Tady si volíš místo vyzvednutí auta, nejčastěji příletovou destinaci, letiště. Dále vyplníš délku půjčení a věk řidiče. To vše ovlivní cenu. Vyskočí ti nabídka od nejlevnější po nejdražší. Samozřejmě můžeš vybírat pomocí dalších filtrů, třeba podle typu vozu. Jakmile narazíš na takovou cenovou nabídku, která ti vyhovuje, auto si rezervuješ. Na tomto portálu můžeš svoji rezervaci vždy 48 hodin před cestou bezplatně zrušit.

Další možností je přiletět do dané destinace a najít v letištní hale v příletovém terminálu autopůjčovnu. Zde se pak konkrétně na ceně a půjčení můžete domluvit. Toto však není vhodné pro ty, kteří zcela neovládají jazyk nebo si auto půjčují poprvé (s rezervací z domova přesně víš, co a za kolik si půjčuješ, a také máš dostatek času na to, aby ses důkladně seznámil s podmínkami půjčovny – to je totiž naprostý základ).

2/ Smlouva a pojištění

Každá smlouva zahrnuje informace o pojištění, spoluúčasti a depozitu. Tato tři slova jsou dost zásadní, mimo jiné v případě, že se ti s autem cokoli stane. Právě pojištění cenu půjčení auta někdy i víc než zdvojnásobí. Přesto doporučuji všude plné pojištění přikoupit, a to s nulovou spoluúčastí a nulovým depozitem. I když je to mnohem dražší než základ, jsi pak v absolutním

klidu a pohodě. Na řadě míst máš však i při plném pojištění vyjmuty určité případy, na které se pojistka nevztahuje – třeba na Islandu na podvozek, když projedeš vodou, nebo na dveře, když ti je urve víchr... Já si rezervuji auta přes internet, ale pojištění si hned nesjednávám. Jenom zjišťuji cenu. Jakmile přiletím na místo, nezřídká mi v místní pobočce stejně nabídnou jejich pojistku s tím, že ať už jsem si přes internet zaplatila cokoli, oni to neakceptují. Nejednou se mi stalo, že jsem si zaplatila pojistku z domova přes internet a pak raději i tu na místě. To znamená zbytečně vyhozené peníze.

3/ Palivo, kilometry, podmínky smlouvy, doplňky

Dále je při půjčení auta důležité zjistit, jak to bude s palivem. Osobně doporučuji jej převzít s plnou nádrží a s plnou nádrží i vrátit. Je to nejméně komplikované. Také si zjistíš, zda nemáš omezení kilometrů a kam vlastně s autem můžeš jet. Obvykle nesmíš opustit hranice dané země. Další důležitou informací je počet řidičů. Obvykle se za každého dalšího řidiče připlácí. Proto je důležité domluvit se dopředu, kdo bude řídit. Pokud si nepřidáš druhého řidiče, automaticky se počítá s tím, že auto bude řídit osoba, na kterou je půjčené. Současně to musí být vždy osoba, která je majitelem kreditní karty, kterou půjčení zaplatíte. Tohle je opravdu hodně důležité, i mně se kdysi stalo, že jsme ve dvojici jedna zaplatila a druhá chtěla řídit – dost důkladně jsme nepročetly podmínky. Auto nám pak nechtěli půjčit a peníze vrátit. Měli na to ze smlouvy nárok. Cenu může také ovlivnit věk řidiče. Příliš mladí nebo naopak staří lidé mají téměř vždy cenu pronájmu vozu vyšší. No a cenu ovlivní i to,

zda auto vrátíš na stejném místě, kde jsi si ho půjčoval, nebo někde jinde (to je dražší). No a samozřejmě doplňky. GPS nebo dětská autosedačka cenu vyšponují do neskutečných rozměrů. Konkrétně u GPS doporučuji stáhnout si offline mapy doma a tomuto doplňku se zcela vyhnout.

4/ K vyzvednutí auta budeš potřebovat:

Číslo svojí rezervace – nejlépe vytisknuté potvrzení.

Kreditní kartu na jméno řidiče, s níž sis auto rezervoval.

Řidičský průkaz, v zemích mimo Evropskou unii i mezinárodní řidičský průkaz.

5/ Kreditní nebo debetní karta

Kreditní kartu autopůjčovny vyžadují k blokování zálohy. Sice se najdou výjimky, kdy ti půjčí auto i na debetní embosovanou kartu, ale to pak znamená dokoupení drahého pojištění, a to s nulovou spoluúčastí. Samozřejmě musíš mít na této debetní kartě obrovský zůstatek, který ti půjčovna zablokuje (depozit) a s kterým pak na své cestě nemůžeš vůbec počítat. Po návratu domů trneš, co ti banka/autopůjčovna strhne.

No, a za zmínku určitě stojí, že s kreditní kartou, kterou doporučuji každému cestovateli vyřídit, získáváš velké množství výhod. Pro mě ty nejdůležitější:

- 1/ Rozhodneš-li se kreditní kartu používat výhradně pro cestování, máš krásný přehled o výdajích na svých cestách – nemá je zamíchané mezi běžné denní výdaje.
- 2/ S každou platbou v zahraničí ti tvoje banka přičte 1 % z platby zpátky. Pokud platíš jednou kartou letenky, ubytování,

půjčení auta a všechny výdaje v destinaci, nemusí to být malá částka.

3/ S kreditní kartou se ti otevře svět výhod a slev. Nejenom v obchodech běžného denního užití, ale i na letišti. Největší výhodou je možnost využívat služeb letištních salonků. Přiznám se, že jsem dřív tato místa na letišti vždy míjela a vůbec nevěděla, co znamenají. Nyní jako poměrně čerstvý majitel kreditní karty vím, že je to prostě boží místo. Můžeš sem jít dvě hodiny před odletem a svůj čas si zde krásně krátit. Jsou zde sprchy, ručníky, hygienické potřeby, dále je zde kvalitní wifi, pohodlné sedačky, spousta čtíva a hlavně – opravdu kvalitní občerstvení, které zahrnuje alkoholické i nealkoholické nápoje, studený a teplý bufet. Pro majitele kreditní karty vše zdarma.

Sama mám kreditní kartu, za kterou neplatím ani korunu. Stačí, když na ní měsíčně nějakým způsobem protočím 3 000 Kč. Jinak bych platila 50 Kč poplatek bance.

6/ Mezinárodní řidičák

Zjisti si včas nutnost mezinárodního řidičáku, případně si jej vyříd. Vydává se na počkání na příslušném MěÚ, stačí 50 Kč na poplatek a průkazková fotografie. Platí jeden rok.

Chceš jezdit místní veřejnou dopravou?

Bude to nejlevnější, ne vždy zcela komfortní, ale ochutnáš a zažiješ tak nejvíc z místního světa. V autobusech obvykle poznáš běžné obyvatele dané destinace víc než někde u památek.

Najdi si na internetu jízdní řády spojů mezi vybranými lokalitami (klíčová slova zadávej anglicky). Používej Google mapy,

kteří ti ukážou každou trasu autem, pěší variantou i veřejnou dopravou. Všechno obvykle sedí naprosto přesně.

Všechny informace – spoje, nástupní stanoviště, délka cesty, cena – jde zjistit snadno. Internet dokáže najít takřka vše. Zjistíš cenu taxíku z letiště na Bali do přístavu Sanur a nenecháš se tak napálit hned po přistání prvním taxikářem (protože jsou všude stejní!). Zjistíš, zda se z daného letiště nedostaneš do centra bez větších problémů veřejnou dopravou. Chce to jen čas. Prosít internet, měnit klíčová slova, číst, kopírovat odkazy a skládat puzzle cesty do jednoho kompaktního celku.

KROK 4: Prosej internet

Tento krok úzce souvisí se všemi předchozími i následujícími. Prosej internet neznamena otevírat Seznam.cz! I když se možná pořád bráníš Google.com, je to zbytečné. Musíš to zkusit. Najdeš tady několikanásobně více informací a jazyková bariéra už zde dávno padla. Každou stránku – z jakéhokoli jazyka – ti Google nabídne po jejím otevření přeložit do češtiny. Nedělám to jinak, taky si nečtu anglické slohovky o tom, jak sjet sopku v Nikaraguy po zadku. Pěkně kliknu na nabídku v horním pravém rohu stránky „Chcete stránku přeložit?“ a stránka se mi načte v českém, byť otrockém překladu.

Měň klíčová slova. Nezadávej jen obligátní „Co vidět v...“, ale používej anglická slovíčka (i s tím ti pomůže překladač). Zadáš-li do Googlu třeba „transfer from Nicaragua to Costarica“, vyskočí ti milion odkazů od blogů cestovatelů se všemi radami, přes cestovky, které ti taky mohou pomoci, až po místní autobusové spoje.